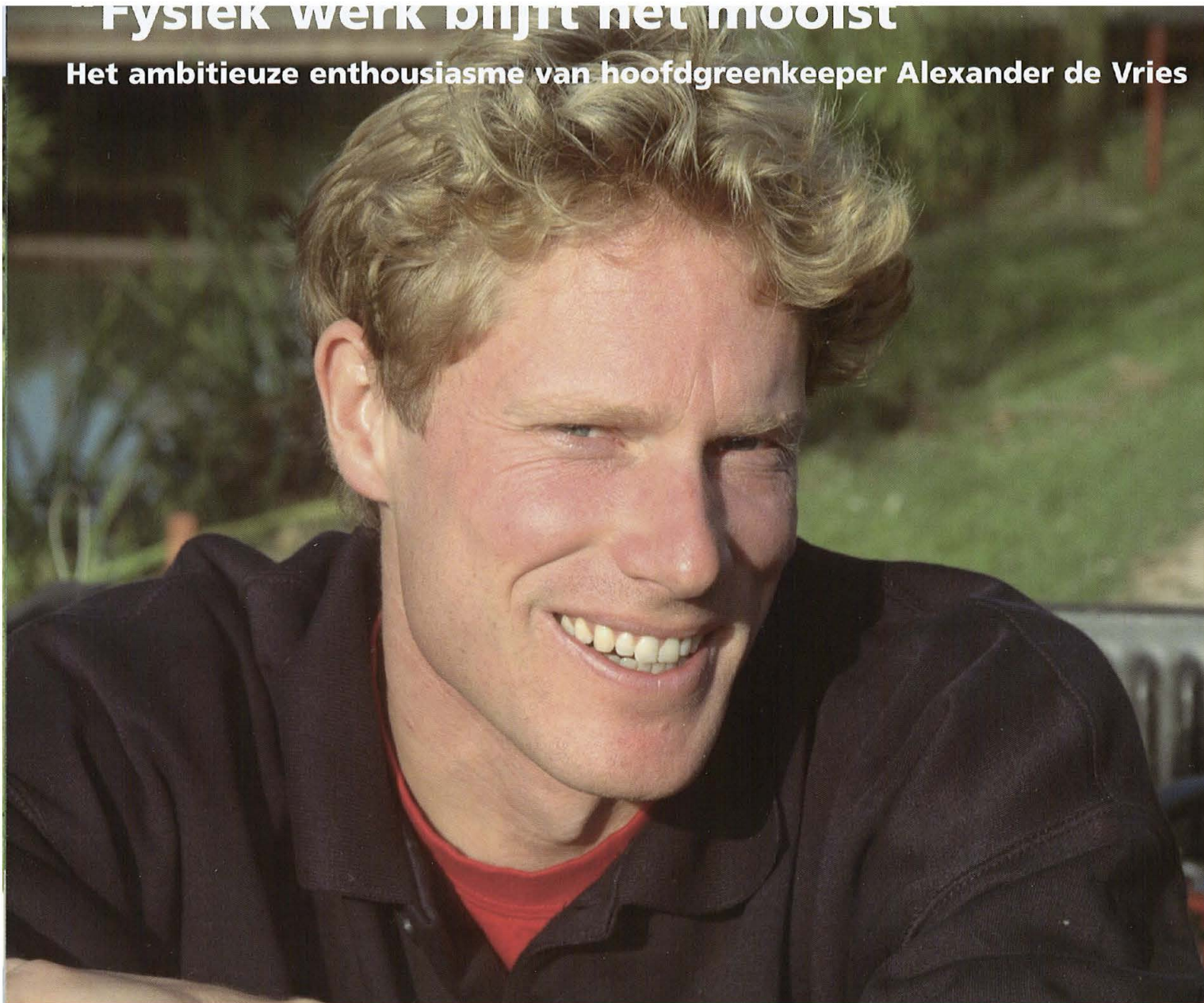

Fysiek werk blijft het mooiste

Het ambitieuze enthousiasme van hoofdgreenkeeper Alexander de Vries

Alexander de Vries (33) is driekwart jaar hoofdgreenkeeper van de Leidschendamse Golfvereniging Leeuwenbergh. De ambitieuze Amsterdammer, die aan het hoofd staat van een team van zes full- en twee parttimers, combineert fysieke arbeid op de baan met organisatorische managementwerkzaamheden. Als een greenkeeper nieuwe stijl ervaart hij géén dag als hetzelfde. "Ik ben continu bezig met de kwaliteit van de baan en houd van hard werken. Mijn dag is pas geslaagd als ik 's avonds thuis met m'n hoofd in het bord val. Afgelopen zomer heb ik wel eens tegen de grens aangezetten. Dat neem ik voor lief, want ik wil een verrekt goede greenkeeper worden."

Auteur: Niels Wiertz

Golfbaan Leeuwenbergh staat bekend om zijn glooiende karakter en talrijke waterpartijen. Ingeklemd tussen de A4, pretpark Drievliet en rivier De Vliet is de accommodatie een waardevol natuurgebied waarin golfers en een grote variëteit aan flora en fauna elkaar ontmoeten. De achttien holes par 70 baan met A-status herbergt onder meer Spaanse aken, witte abelen, moerascypressen, metasequoïas, herderstasjes, guldenroedes, kleine lisdodden en gele morgensterren. Vele ganzen, eenden, fazanten, patrijzen, buizerds, torenvalken, vlinders, libellen, salamanders, hazen, bruine kikkers, ooievaars, snoeken en karpers voelen zich er thuis. De mengelmoes aan

bezoekers daagt de greenkeepers uit de leisure activiteiten in harmonie met de natuur te laten plaatshebben. "Wij zoeken voortdurend naar de balans tussen de natuur en de golfers", vertelt hoofdgreenkeeper Alexander de Vries. "Onze baan herbergt heel veel dieren, voor wie we de omgeving zo aantrekkelijk mogelijk willen maken door er optimale natuurwaarde voor te creëren. Aan de andere kant moeten we de golfers plezier maken met een fantastische baan. Waar de beesten graag in de ruigtes zitten, zijn die stukken weer funest voor de golfers. Maar de baan helemaal plat maaien, zodat zij altijd makkelijk hun bal vinden, is uit den boze. Het is steeds zoeken naar

de juiste verhoudingen om dit waardevolle gebied zowel voor de golfers als voor de dieren te exploiteren."

Houtrak

De uitdaging die in de woorden van De Vries doorklinkt, is een van de redenen die hem negen maanden geleden aanzetten te solliciteren naar de vacante greenkeeperfunctie op Golfbaan Leeuwenbergh. Zijn groene passie stamt uit zijn jeugd. De Vries: "Ik ben weliswaar in Amsterdam geboren, maar opgegroeid in een bosachtige omgeving. Ik ben een buitenmens die zijn kans schoon zag toen hij op een gegeven moment de

Greenkeeperteam de Leeuwenbergh v.l.n.r. Herman Verboon, Jan Riebroek, Jeffrey Meyer, Nick Welby, Alexander de Vries, Willem Lucas, Jim Moget.
Op de foto ontbreke: Levon Goceryan, Niek Rietveld.

vacature van de Leeuwenbergh onder ogen kreeg. Op golfclub Houtrak in Halfweg (aan de noordkant van recreatiegebied Spaarnwoude tussen Amsterdam en Haarlem, red.) had ik reeds enige ervaring opgedaan in de golfwereld, nadat ik gestopt was met mijn studie Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek aan de Technische Universiteit Delft. Die opleiding heb ik niet afgerond, omdat ik op een gegeven moment meer tijd stak in zaken op het gebied van sportbegeleiding. Op Houtrak maakte ik kennis met het greenkeepervak, daarnaast studeerde ik in deeltijd Technische Bedrijfskunde aan de HTS. Houtrak beviel me goed, het werk lag me en ik kon er mijn studie mee bekostigen. Ik heb er enkele greenkeepercursussen gevolgd en aan het einde van 2005 mijn hoofdgreenkeepercursus met goed gevolg afgesloten."

Zelfstandig werken

Een goed verhaal hielp de jonge greenkeeper vervolgens aan zijn huidige job. De Vries: "Ik had nog niet zoveel ervaring, maar wist de mensen op de Leeuwenbergh te overtuigen dat ik een geschikte jongen was voor die functie. Zo denk ik nu ook over de mannen met wie ik werk en die met mij willen werken. Als iemand het *in zich heeft*, maakt hij een goede kans om aangenomen te worden. Het *in je hebben* begint bij

willen. Als je iets echt wil, is bijna alles mogelijk. Je moet zaken doorzien, voorzien en erop inspelen. Motivatie is heel belangrijk. Iemand die de schouders eronder wil zetten, komt er wel. Mijn greenkeeperteam bestaat op dit moment uit zes full- en twee parttimers. De jongste is tweeëntwintig, de oudste 64. Het grappige is dat deze oudste medewerker in deeltijd bij ons werkt en ook baancommissaris is op golfbaan Hitland in Nieuwerkerk aan de IJssel. In die functie zou hij dus eigenlijk *boven mij* staan. Maar hij wil weten hoe de zaken en verhoudingen er dichterbij de werkvloer aan toe gaan en daarom draait hij een aantal uur per week als greenkeeper bij ons mee. Dat zorgt niet voor problemen. Ik laat mijn jongens vrij in hun manier van werken. Ik geef hun een opdracht met een gewenst eindresultaat, opdat het doel duidelijk is. De weg ernaartoe mogen ze min of meer zelf bepalen. Zo leren zij snel zelfstandig te werken."

Greenkeeping nieuwe stijl

Als een *pater familias* houdt De Vries toezicht op de activiteiten die elke ochtend vanuit de riante greenkeeperloods worden geïnitieerd. Rond half zeven druppelen de eerste jongens binnen, om een kop koffie te pakken en de dagplanning met elkaar door te nemen. Een halfuur later starten de werkzaamheden. De Vries: "We beginnen op

hole 1 en proberen de golfers zoveel mogelijk voor te blijven. We willen hen zo min mogelijk tot last zijn. Dat uit zich ook door het uitzetten van een motor als je ziet dat iemand wil afslaan of putten. Zo bouw je een goede verstandhouding met de golfers op. 's Middags probeer ik mezelf de ruimte te geven voor de organisatorische werkzaamheden die ook deel uitmaken van mijn functie. Vaak komt dat er niet van en werk ik alle administratieve zaken pas weg als de werkdag er voor de meeste jongens om 16.00 uur opziet. Dat is greenkeeping nieuwe stijl; naast de fysieke arbeid op de baan moet je tegenwoordig ook steeds meer managementzaken opknappen vanachter je bureau. Gelukkig heb ik een achtergrond in de IT, zodat ik daar al enigszins aan gewend ben. Maar het fysieke werk blijft natuurlijk het mooiste, hoewel het steeds minder wordt. Op de Leeuwenbergh hebben we nu bijvoorbeeld een beregeningssysteem dat ik via een pc in mijn kantoor kan bedienen. Dat is gemakkelijk, maar ik vind keihard werken ook heerlijk. Die fysieke arbeid, bijvoorbeeld het spitten van bunkers, is geweldig. Mijn dag is pas geslaagd als ik 's avonds thuiskom en met m'n hoofd in het bord val. Je moet wel oppassen dat het niet té wordt, afgelopen zomer heb ik wel eens tegen de grens aangezet. Maar dat neem ik voor lief, want ik wil een verrekt goede greenkeeper

worden. Ik streef ernaar op de hoogte te blijven van en te werken met de nieuwste innovaties. Hoe meer ervaring ik opdoe, hoe beter ik met verschillende zaken kan omgaan. Als relatieve nieuweling kost het inwerken me veel tijd. Ik word geacht de organisatie naar een hoger niveau te tillen, de baan te runnen en tegelijkertijd praktisch bezig te zijn. Dat zijn eigenlijk taken die meer vergen dan één functie kan behelzen. Maar het lukt me wel, ook al gaan de dingen niet altijd zoals ik het wil."

Perfectionisme

De ambitie van en het geduld waarmee Alexander de Vries te werk gaat, helpen hem zijn taken goed uit te voeren. Zijn perfectionisme heeft ook een keerzijde. "Ik wil soms te netjes, te goed en te veel doen en heb daar niet altijd de mogelijkheden voor", bekent de hoofdgreenkeeper. "Dan moet je leren een lager niveau te accepteren. Soms ligt het ook aan de hoeveelheid werk; dan zit je echt tot over je oren in het werk, dat je niet alles optimaal kunt doen. Om de baan op dit moment op een hoger niveau te tillen heb ik gewoon meer handjes nodig. Die mis ik nu. Er is wel plaats voor nieuwe instroom, maar goede greenkeepers vind je niet zo één-twee-drie. Je kunt wel een bus Polen laten komen, maar die zul je eerst goed moeten trainen. Goede Nederlandse greenkeepers zijn schaars. Zeker in de Randstad tref je weinig mensen met een groene achtergrond. Binnenkort start ik een actieve wervingscampagne voor nieuwe greenkeepers. Ik heb er ideeën over, maar moet het plan nog verder uitwerken. Potentiële greenkeepers moeten ervan doordrongen raken dat het mooie aan het vak is dat je continu bezig bent met de kwaliteit van het golfcomplex in al zijn facetten en geen enkele dag als hetzelfde ervaart. Bovendien werk je op een golfbaan in een van de mooiste stukken natuur die er zijn in Nederland."

Lange werkweken

Niet alleen het motiveren van potentiële greenkeepers, maar ook van zijn huidige collega's behoort tot de bezigheden van De Vries, alhoewel dat volgens zijn zeggen niet echt nodig is op de Leeuwenbergh. "Ik moet die jongens eerder afremmen dan aanjagen", complimenteert hij zijn team. "Dan deel je weer eens een schouderklop uit, op een ander moment probeer je op een opbouwende manier kritiek te leveren waarmee iemand zijn voordeel kan doen. Ik vind het belangrijk dat je mensen in hun waarde laat. Ook

al loopt het nog niet helemaal zoals ik het graag zou willen. Maar daar moet je gestaag, aan de hand van een meerjarenplan, aan werken. Iedereen heeft zijn eigen kwaliteiten en het is mijn taak te ontdekken wat ze kunnen en wat ze leuk vinden. Iedereen heeft zijn eigen specialiteit, maar het liefst zou ik binnen afzienbare tijd zien dat iedereen alles beheerst. Dan kunnen ze als elkaars back-up dienen, als iemand eens afwezig is. Zelf maak ik werkweken die variëren van 40 tot 60 uur. Dat is best veel als je bent aangenomen voor 40 uur. Maar soms krijg je het werk gewoon niet voor elkaar in die 40 uur. Mijn werkzaamheden op de baan nemen driekwart van de tijd in beslag, terwijl het managen me nog eens de helft kost. Dan zit je er dus al overheen. In de zomermaanden is het wel realistischer dat je meer uren draait. Maar af en toe is het wel veel. Dat komt ook, zoals ik al eerder aangaf, doordat ik me moet inwerken in de verschillende facetten van het vak. Ik vind het niet erg om hard te werken, maar nu ik in een ritme van *werken-eten-slapen* zit, heb ik wel mijn sporten volledig aan de kant moeten zetten. Ik vond het heerlijk om te wielrennen en te roeien, maar dat is er voorlopig niet meer bij. Als de trein dadelijk goed loopt, hoop ik dat ik er weer tijd voor zal hebben. Ik ben een geduldig mens. Dat helpt me ook in mijn werk, ad-hoc beslissingen zal ik nooit nemen. Ook niet als mensen aan me trekken. Ik zal de zaken altijd eerst goed overwegen en pas daarna een beslissing nemen. Op de Leeuwenbergh heb ik een redelijk vrije hand. Ik overleg regelmatig met de twee baancommissarissen, bij wie ik mijn input kwijt kan.

Als ik iets nodig heb, kan ik steun en middelen verwachten. Ik moet dan wel met een goede onderbouwing en een sluitend financieel plaatje komen. Mijn doel is mijn deel van deze golfclub zo professioneel mogelijk te laten draaien en daarvoor biedt deze club mij zoveel mogelijkheden dat ik hier nog wel een tijd blijf zitten. Een minpuntje is dat het soms veel tijd kost om bepaalde zaken boven tafel te krijgen. Mijn voor-

gangster Louis Snelders (die nu werkzaam is op de Drentsche Golf & Countryclub, red.) heeft de baan hier goed achtergelaten, maar er is niets vastgelegd in een draaiboek of schema. Voor mijn gevoel ben ik soms het wiel weer opnieuw aan het uitvinden. Ik heb Louis slechts een enkele keer gesproken en had dat graag vaker gedaan. Door alle drukte is het er niet van gekomen. Sommige dingen kun je daardoor niet meteen

"Een aanstormend talent in de greenkeeperwereld"

Collega's over Alexander de Vries

Dirk Buijs, hoofdgreenkeeper op golfclub Houtrak, leerde Alexander de Vries de kneepjes van het vak. De leermeester beschrijft zijn voormalige pupil als een gedreven mannetje. Buijs: "Alexander is op Houtrak begonnen in een parttime baan naast zijn studie. Hij werkte drie dagen in de week om zijn studie te bekostigen, maar merkte al doende dat het werken op een golfbaan heel uitdagend was. Dat heeft hem ertoe aangezet vol overgave door te gaan. In het begin dachten wij, wat moet zo'n hoogopgeleide jongen nou in het vak? Maar Alexander wilde dat gewoon. Ik herinner me hem als een ambitieus mannetje dat niet vies is van smerige handen. Hij was een goede collega – sociaal en behulpzaam – die altijd bezig was het werk beter en gemakkelijker te maken door oplossingen te zoeken voor problemen waar we tegenaan liepen. Of ik hem niet graag had willen behouden voor Houtrak? Ja, maar dan had hij op mijn stoel gezeten en ik moet zelf ook nog tien jaar mee. Alexander was theoretisch zo kundig dat het gewoonweg tijd was dat hij als hoofdgreenkeeper op een andere baan aan de slag zou gaan. Dat heeft

hij ook gedaan." Zijn huidige baancommissaris op golfclub Leeuwenbergh, Rens Buik, heeft frequent contact met Alexander de Vries. De hoofdgreenkeeper is volgens hem een zeer prettig mens om mee te werken. Buik: "Alexander is zeer kundig. Niet alleen op het gebied van greenkeeping, maar ook met betrekking tot het maken van begrotingen en prognoses. Hij gaat goed met collega's om en ik zie de golfbaan door zijn inbreng steeds verder vooruitgaan. Hij staat open voor inbreng van de golfers en past daar de structuur van de banen – voor zover dat kan – op aan." Hoofdgreenkeeper Louis Snelders verruilde golfclub Leeuwenbergh in 2005 voor de Drentsche Golf & Countryclub. De voorganger van Alexander de Vries heeft zijn opvolger slechts één of twee keer kort gesproken. Snelders: "Zo goed ken ik hem dus niet, maar van wat ik hoor van mijn oud-collega's is dat hij het goed doet en als een aanstormend talent in de greenkeeperwereld wordt gezien. Op mij komt hij in ieder geval over als een heel accurate jongen."

voor de volle honderd procent goed doen. Maar ik heb me voorgenomen eerst een jaar alles aan te kijken en aan te houden zoals het was en pas daarna te beslissen of en hoe ik bepaalde dingen eventueel ga veranderen."

Gewilde locatie

Een eerste investeringslag met betrekking tot het machinepark zal golfclub Leeuwenbergh deze winter slaan, vertelt De Vries als we even later in een transporter een rondgang over de baan maken. De Leeuwenbergh is stuk bij stuk uitgebreid en telt achttien holes die verdeeld zijn over twee delen: vier holes nabij het clubhuis en de overige veertien aan de andere kant. De Vries: "Onze golfbaan staat ook wel bekend als *het putje van Den Haag*. Al het water dat vanuit Ypenburg stroomt, komt hier terecht. Dan wil het soms voorkomen dat alles drijfmat is en de sloten overlopen. Helaas zijn er geen mogelijkheden om

de baan uit te breiden. Andere stukken zijn niet beschikbaar of tegen woekerprijzen." De gemeente Den Haag zou de Leeuwenbergh het liefste opkopen en er een andere bestemming aan geven. De Vries: "Dit is een gewilde en gunstige locatie die volledig ingesloten is door de stad. Als je op de fiets zit en doortrapt, ben je in een kwartier op het Binnenhof. De gemeente zou er graag iets anders zien en probeert dan ook al jaren de grond in haar bezit te krijgen. Maar ik vrees niet dat we hier op korte termijn moeten vertrekken. Dat zou ook heel zonde zijn, dit is een erg waardevol gebied."

Belgische middelen

De uitdagingen die baan en natuur bieden, zijn in goede handen bij De Vries en de zijnen. De greens, fairways en ruigtes ogen aardig, hoewel een uitbraak van dollar spot de greenkeepers onlangs veel werk bezorgde. De Vries: "Zoals je

her en der nog ziet, hebben we last van dollar spot. Daarmee moet je zien om te gaan. Het beschermingsmiddel tegen fusarium gebruikt we Heritage. Het liefste wil ik zo min mogelijk spuiten. Een toevlucht nemen tot Belgische middelen is uitgesloten. Daar pas ik voor, want dat brengt je de golfsport alleen maar in een dode daglicht." De vele waterpartijen op de Leeuwenbergh vereisen ook een gedegen aanpak. Jaarlijks moet het riet met een maaimachine worden weggemaaid. De Vries: "Aangezien de baan veel knotwilgen in de slootkanten heeft, moet er met een kleine kraan worden gewerkt. Deze kraan reikt niet ver, waardoor een grotere machine later op een aantal plaatsen nogmaals moet komen knippen om eilandjes te voorkomen. Een ander probleem zijn machines wel eens, en vaak tijdens de piketten, stuk gaan. Zo hadden we pas een hydraulische in een van onze greenmaaiers. [

Dollar spot

wat aan de oude kant; de slang was poreus en scheurde opeens. Dan kun je dus niet maaien en heb je in het ergste geval ook bruine oliestrepen op je green. Dat is een regelrechte nachtmerrie voor iedere greenkeeper. Mijn assistent Jim, die handig is met machines, spitst zich nu toe op het machinepark. Om problemen voor te zijn en onderhoudsbeurten goed in de gaten te houden. Maar sommige dingen kun je gewoon niet zien aankomen."

Roodzwenk

We eindigen onze rondgang op een speciaal met roodzwenk geprepareerd greentje nabij de driving range. Het prisma dat Alexander de Vries met enige trots op het groene laken neerzet, geeft de graslengte aan. De Vries: "We maaien deze winter op 7 mm. In principe kan roodzwenk tot 4 mm worden geknipt, maar dan wordt het gevaarlijk. Het zou natuurlijk hartstikke mooi zijn om alle greens met roodzwenk te bedekken, maar dat is een utopie. We moeten het vooralsnog doen met de middelen en mogelijkheden die we voorhanden hebben. Het belangrijkste van ons werk is dat je beseft dat een golfer hier komt spelen en zich wil vermaken. Aan ons de taak om hem daarbij te helpen. Als die golfer met een glimlach van de baan komt, is dat meestal ook een teken dat wij ons werk goed hebben verricht."

Clubhuis de Leeuwenbergh

Machinelijst Leeuwenbergh

Maaiers:

- Jacob. Greensking VI+	triple greenm. 2x
- Jacob. Greensking 522	hand greenm. 2x
- Jacob. LF3800	fairwaymaaier
- Jacob. AR250	semiroughmaaier
- Jacob. HR4600	roughmaaier
- Jacob. Tri King 1900D	
- Jacob. Bunkerrake	
- Simplicity zero turn	

Transporters:

- John Deere Gator 6x4 (2x)
- Jacob. Transporter Hauler 1100
- Diverse buggy's

Tractoren:

- New Holland TN70F
- Ransomes CT445
- Shibaura S330
- Ransomes CT320